

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem D. 291/64, X O. P.
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2016, č. j. KUOK 44794/2016, ve věci přestupku

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 10. 5. 2016, č. j. KUOK 44794/2016 **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Magistrátu města Olomouce (dále jen „MmOl“) ze dne 1. 3. 2016, č. j. SMOL/047244/2016/OARMV/DPD/Reg byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Skutek byl vymezen tak, že žalobce dne 2. 12. 2015 v 15:38 hodin na 259 km na rychlostní komunikaci R35 (nyní D35), ve směru jízdy na obec Mohelnice, při řízení motorového vozidla tovární značky AUDI, RZ: X, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec stanovenou zvláštním právním předpisem na 130 km/h, kdy v měřeném úseku silničním rychloměrem RAMER 10 C byla vozidlu naměřena rychlost 169 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, byla tedy jako nejnižší možná skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 163 km/h, což je o 33 km/h více, přičemž přestupek spáchal z nedbalosti. Žalobci byla za popsany přestupek uložena pokuta ve výši 3 500 Kč. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí MmOl potvrdil.

2. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí MmOl. Konkrétně namítal, že:

- žalovaný neprovedl žalobcem navržený důkaz výsledkem spolujezdce, ač jím mohl být zpochybněn závěr, který žalovaný činil na základě ničím nepřezkoumatelného účelového tvrzení. Žalobce již v řízení před MmOl tvrdil, že měl nastaven tempomat na rychlost 150 km/h a je si jist, že jel maximálně touto rychlostí. V odvolání navrhl výslech spolujezdce, který by měl jeho tvrzení potvrdit. Výstup z ověřeného rychloměru není nezpochybnitelným důkazem, a je-li prokázáno, že jiný (ostatně také certifikovaný) měřič zobrazoval hodnotu jinou, lze o výsledcích výstupu z rychloměru mít důvodné pochybnosti, a je pak nutné o to obezřetněji jej hodnotit, případně doplnit dokazování;
- rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce namítal, že na hlavním snímku se nenachází jeho vozidlo, nachází se zde vozidlo, které nemá žádnou registrační značku (dále jen „RZ“), resp. má prázdnou podkladovou tabulku (držák) RZ, vozidlo žalobce však mělo řádně umístěny obě tabulky RZ, o čemž svědčí též skutečnost, že žalobce nebyl obviněn z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona), a pouze na malé fotografii se nachází zvětšenina RZ vozidla žalobce. MmOl tuto námitku odbyl nepřiléhavým tvrzením, že na fotografii je vozidlo žalobce jediné. Žalobce však tvrdil, že na listině „záznam o přestupku“ se nachází tři fotografie - na největší jsou zaznamenány informace z rychloměru (naměřená rychlost, směr měření, verze sw, GPS údaje), a je na ní vyobrazeno vozidlo bez RZ, menší fotografie je zjevně zvětšeninou hlavní fotografie a třetím snímkem je zvětšenina RZ vozidla žalobce. Žalobce tvrdil, že není možné spojovat hlavní fotografii s dalšími malými fotografiemi, neboť zatímco na hlavní fotografii je vyobrazeno vozidlo bez RZ, dokonce i zvětšenina zadní části vozidla nemá připevněnu RZ, tak na třetí fotografii se nachází RZ vozidla žalobce. Je jasné, že je-li na každé fotografii vyobrazeno něco jiného, nelze činit závěry, že jedna z fotografií je zvětšeninou jiné fotografie. Žalovaný se pokusil vadu rozhodnutí MmOl zhojit tím, že se pokusil námitky žalobce vypořádat sám, což však není zákonný postup, neboť tak krátil žalobce na jednom stupni posouzení argumentů;
- žalovaný sám vypořádal námitky žalobce nedostatečným způsobem, neboť pouze ocitoval pasáž Návodu k obsluze silničního radarového rychloměru RAMER 10 C (dále jen „Návod k obsluze“), který interpretoval tak, že je rychloměrem na záznam o přestupku pořizován automaticky soubor 3 fotografií, do jejichž skladby nemohou policisté zasahovat. Návod k obsluze však nebyl součástí spisu a nebyl proveden k důkazu, proto z něj žalovaný nemohl vycházet. Žalobci tak nebyla v rozporu s čl. 38

odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se s podkladem rozhodnutí žalovaného, tudíž bylo řízení zatíženo procesní vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.;

- žalovaný „deformoval důkaz“, neboť závěr, k němuž dospěl, nemá v citovaném úryvku Návodu k obsluze oporu. Úryvek naopak potvrzuje fakt, že rychloměr vytvoří jedinou digitální fotografii doplněnou o informaci o směru jízdy, naměřené rychlosti, datu a času měření a další informace. Z Návodu k obsluze se vůbec nepodává, že by rychloměr měl následně pořídit výřezy z této fotografie, resp. že by měl vytvořit tři fotografie stejného vozidla. Argument žalobce, že byla změřena rychlost vozidla, které je uvedeno na hlavní fotografii výstupu z měření, tedy vozidla bez RZ, z čehož lze postavit najisto, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, které RZ mělo, nebyl vyvrácen. Fotografie zobrazující RZ žalobce tedy není původní součástí výstupu z měření a musela být do listiny založené ve spise vložena dodatečně, zřejmě ze strany policistů, ať již úmyslně, nebo nedopatřením. To by však mohli objasnit pouze policisté, pokud by byli vyslechnuti jako svědci. Žalovaný tak dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a zároveň nedostatečně vypořádal námitky a tvrzení žalobce, což představuje procesní vadu;
- rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nijak nevyjádřil k odvolací námitce žalobce, že na zcela konkrétní výtky žalobce vůči procesu měření rychlosti reagoval MmOl pouze paušálním nepřezkoumatelným prohlášením, že veškerá tvrzení jsou účelová ve snaze obviněného vyhnout se trestu a nikoli zdůvodněním, v čem jsou žalobcovy námitky liché, mylné či vyvrácené;
- MmOl nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl žalobcem navržené důkazy ohledáním místa měření a čtením návodu k obsluze měřícího zařízení, které by ve vzájemné souvislosti prokázaly, že místo, na němž policisté prováděli měření, neumožňuje dodržet podmínky měření stanovené v Návodu k obsluze;
- uvedl-li žalovaný, že se žalobce snaží důkazním návrhem „pouze vyvinít“, pak se zdá, že směřování důkazu k prokázání žalobcovy nevin, byl jedním z důvodů, proč nebylo důkazními návrhu vyhověno. Ví-li však správní orgán o důkazu, který by mohl obviněného zprostit obvinění, je protizákonné, aby jej neprovedl;
- námitka žalobce stran nesprávného ustavení vozidla, které žalobce dovodil z přítomnosti svodidel na fotografii a porovnání GPS souřadnic s elektronickými mapami a navrhl k podpoře svého tvrzení důkaz čtením Návodu k obsluze a ohledáním místa, zůstala ze strany MmOl nevypořádána, přitom mohla mít vliv na zjištěný skutkový stav;
- žalovaný na námitku nemožnosti vyloučení selhání policistů při užití rychloměru reagoval odkazem na nepřiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-32, který pojednává o nezaujatosti policistů. I policisté jsou však chybující lidé, proto není správná úvah o tom, že policisté vždy dodržují návod k obsluze;
- s námitkou možnosti vzniku reflexe při měření se MmOl nevypořádal vůbec, žalovaný se pokusil vadu odstranit odkazem na Návod k obsluze, který však neprovedl k důkazu, přičemž použil pojem „zcela běžná poloha“ automobilu na fotografii z měření, které nebylo zatíženo reflexí z měření, aniž obsah tohoto pojmu vysvětlil;

- při odůvodňování sankce MmOl bez podkladů uvedl, že byl hustý provoz, avšak fotografie z měření svědčí o opaku, tudíž mělo jít o polehčující, nikoli zvláště přitěžující okolnost;
 - žalovaný nekorektně uvedl, že žalobce rozporuplně argumentoval záměnou vozidla a hustým provozem, žalobce však ve skutečnosti tvrdil, že provoz byl nulový a že vozidlo uvedené na výstupu z měření není jeho vozidlem;
 - žalovaný aproboval mylný názor MmOl, že lze při stanovení sankce vycházet z obecných okolností (obecně bývá ve středu odpoledne zvýšený provoz), správné je však vycházet z konkrétních okolností;
 - tvrzení MmOl, že jakékoli řidičské pochybení by v dané rychlosti mělo za následek velmi vážnou dopravní nehodu, nemá oporu ve spise a je nepravdivé, což žalobce hodlal prokázat policejními statistikami dokazujícími, že pouze 22 % nehod je způsobeno překročením rychlosti, což však žalovaný odmítl. Skutečnosti odůvodňující výši určité sankce však musí být předmětem dokazování nebo mít minimálně ve spise oporu. Ohrožovací následky přestupku spočívajícího v překročení rychlosti jsou subsumovány již ve formální stránce skutkové podstaty, jako přitěžující okolnost by mohly být hodnoceny pouze při existenci jiných okolností zvyšujících nebezpečnost (např. překročení rychlosti v místě práce na silnici). V opačném případě by nikdy nemohla být uložena sankce na spodní hranici sazby, neboť by bylo lze vždy tvrdit, že v důsledku překročení rychlosti může dojít k nehodě. Zvažování možných, nikoli reálných následků není přípustné. Mělo tedy být toliko jako polehčující okolnost vyhodnoceno, že žalobce nezpůsobil žádnou škodu;
 - žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nezohlednění nedbalostní formy zavinění jako polehčující okolnosti;
 - sankce je tedy nepřiměřená, neboť reálně neexistovaly žádné přitěžující okolnosti, pouze okolnosti polehčující – k přestupku došlo za denního světla, jasného počasí, dobré viditelnosti, na místě bez většího množství chodců, z nedbalosti, nebyla způsobena škoda a rychlost spočívala při dolní hranici rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty;
 - správní orgány hodnotily tvrzení žalobce neuvedená při kontrole jako nevěrohodná. V řízení o přestupku se však koncentrace neuplatňuje a samotný časový odstup nemůže být používán jako argument ke zpochybnění žalobcových tvrzení. Závěr, že žalobce na místě přestupek nepopíral, je spekulativní, neboť žalobci nebyla dána možnost se k věci vyjádřit, nebyl sepsán žádný protokol. Dle koncepce přestupkového řízení jsou relevantní právě tvrzení uváděná obviněným před správním orgánem, nikoli vyjádření na místě.
3. Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. Poukázal na shodnost žalobních bodů s odvolacími námitkami, s nimiž se řádně vypořádal a na závěrech uvedených v rozhodnutí setrvává. Zdůraznil rozporuplnost postoje žalobce, který se sice domáhá toho, aby byl Návod k obsluze součástí správního spisu, aby se s ním mohl seznámit, současně však argumentuje měřením v rozporu s Návodem k obsluze. Zřetelně mu tedy návod k obsluze byl znám. Dále připomněl, že správní řízení tvoří jeden celek, a tudíž není nezákonností, vypořádá-li se s některou skutečností až odvolací orgán. Dovozuje-li žalobce, že vozidlo zachycené na fotografii není jeho vozidlem, účelově ignoruje další pořízené snímky. Zavádějící je rovněž návrh na výslech svědka, který by měl prokázat nastavení tempomatu, neboť skutečnost,

zda měl žalobce tempomat zapnutý není relevantní. Podstatné je pouze to, zda měřené vozidlo překročilo dovolenou rychlost a zda toto porušení zákona bylo dostatečně zdokumentováno. Dále uvedl, že žalobce selektivně cituje z judikatury a navrhuje-li dokazování (ohledání místa či čtení Návodu k obsluze), není zřejmé, jak y právě tyto důkazní prostředky mohly prokázat jím tvrzenou reflexi při měření či špatné ustavení rychloměru.

4. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
5. Žalobce již v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že se popsaného protiprávního jednání nemohl dopustit, neboť měl nastavený tempomat na rychlost 150 km/h. Poté, co MmOl označil toto tvrzení v odůvodnění rozhodnutí za irrelevantní a vytkl žalobci, že tento ani netvrdí, že byl tempomat skutečně zapnut, argumentoval nastavením tempomatu žalobce i v odvolání, kde současně navrhl vyslechnout jako svědka jeho spolujezdce, pana J. P., který by měl potvrdit, že žalobce měl během jízdy nastaven tempomat na 150 km/h a tento nebyl nijak deaktivován. Žalovaný důkazní návrh zamítl s tím, že ani případná výpověď svědka o zapnutí tempomatu by nebyla s to vyvrátit výsledek měření.
6. Krajský soud uvádí, že žalovaný se při neprovedení důkazu nedopustil procesní vady, neboť srozumitelně zdůvodnil, proč návrhu na provedení předmětného důkazu nevyhovuje. Uvedené zdůvodnění, byť kusé, považuje krajský soud také za věcně správné. Prokázání nastavení rychlosti 150 km/h na tachometru ve vozidle žalobce by totiž nebylo s to zvrátit údaje zjištěné užitým kalibrovaným měřícím zařízením, pokud by současně nebylo prokázáno, že rychloměr mohl v konkrétně posuzovaném případě zjistit nesprávnou hodnotu. K relevanci užívání tempomatu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010 – 51. Podle tohoto rozsudku prosté tvrzení stěžovatele, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na jinou než policií naměřenou rychlost, nemůže samo o sobě zpochybnit skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, zejména výsledek měření použitým silničním rychloměrem, a způsobit nastoupení zásady *in dubio pro reo*, neboť žádná relevantní pochybnost, kvůli níž by bylo na místě věc posoudit příznivěji pro stěžovatele, nevyšla najevo.
7. Dále žalobce namítal, že MmOl zcela odbyl jeho podrobné námitky proti průkaznosti pořízené fotodokumentace pouhým konstatováním, že se na fotografii nachází jediné vozidlo, ačkoli žalobce namítal, že nelze spojovat vozidlo zobrazené na hlavní velké fotografii s dalšími fotografiemi a tvrdit bez dalšího, že se jedná o zvětšeniny první fotografie, neboť na velké fotografii a ostatně i na první údajné její zvětšenině není čitelná registrační značka zobrazeného vozidla, zatímco na poslední fotografii (zvětšenině), je zachycena pouze registrační značka vozidla žalobce.
8. Žalovanému v této souvislosti žalobce vytýkal, že absentující vypořádání námitek žalobce ze strany MmOl se snažil žalovaný „dohnat“ v napadeném rozhodnutí, čímž však zatížil řízení procesní vadou, a dále namítal, že i žalovaný sám se vypořádal s těmito námitkami nedostatečně, neboť ocitoval toliko pasáž z Návodu k obsluze, který však paradoxně odmítl provést k důkazu, a následně citovanou pasáž dezinterpretoval, resp. učinil závěr, který nemá v citované pasáži Návodu k obsluze oporu.

9. Krajský soud uvádí, že předmětem jeho přezkumu je zejména rozhodnutí žalovaného. Soudy rozhodujícími ve správním soudnictví je konstantně judikováno, že prvostupňové správní řízení tvoří s řízením odvolacím jeden celek (zásada jednotnosti řízení). Z této zásady vyplývají dva závěry. Jednak absence povinnosti odvolacího správního orgánu vyčerpávajícím způsobem reagovat na námitku, s níž se již dříve vyrovnal prvostupňový správní orgán, neboť v takové situaci může na argumentaci obsaženou v prvostupňovém rozhodnutí odvolací správní orgán pouze odkázat, popř. ji rozvinout a doplnit o chybějící argumenty. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. října 2014 č. j. 6 As 161/2013 - 25). Na druhé straně však ze zásady jednotnosti řízení vyplývá pro soudy rozhodující ve správním soudnictví rovněž to, že *výtky směřované proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně lze přezkoumat jen limitovaně, a to potud, pokud konání odvolacího orgánu neučinilo tyto výtky bezpředmětnými* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 4 Ads 86/2008 – 198). Správní orgán je v odvolacím správním řízení oprávněn doplnit chybějící argumentaci správního orgánu I. stupně a není povinen kvůli chybějícímu argumentu či úvaze prvostupňového orgánu jeho rozhodnutí rušit a vracet k novému projednání.
10. S ohledem na výše uvedené obecně platné závěry nepovažuje krajský soud v posuzované věci za opodstatněnou námitku krácení žalobce na jednom stupni posouzení jeho argumentů. Žalovaný byl oprávněn s ohledem na zásadu jednotnosti řízení a apelační princip odvolacího řízení doplnit dílčí chybějící argumentaci MmOl.
11. Ve zbytku však seznal krajský soud námitky žalobce proti hodnocení důkazů v podobě záznamu z měřicího zařízení a způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami za důvodné.
12. Krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti, jakožto i z rozhodovací praxe dalších soudů, známo, že záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů za přestupky na úseku rychlé jízdy. Fotografie pořízená měřícím zařízením standardně umožňuje bez rozumných pochybností rozeznat měřené vozidlo a jeho registrační značku. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Je-li tomu tak, i správní soudy uznávají, že v takových případech není na místě provádět výsledk zasahujících policistů, neboť by byl nadbytečný (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. ledna 2015, č. j. 8 As 109/2014-70).
13. Nyní řešená věc je však specifická v důsledku kvality záznamu z měřicího zařízení. Záznam z měřicího zařízení neobsahuje jedinou fotografii, nýbrž koláž 3 fotografií. Na největší fotografii je zachycen automobil v levém jízdním pruhu míjející dopravní značku. Registrační značka takto zachyceného vozidla však nelze rozpoznat, místo registrační značky se zobrazuje jako bílá plocha. Kromě tvaru karoserie a matně čitelné tovární značky AUDI (4 propojené kruhy), nelze bližší detaily určit. Na fotografii zachycující automobil jako celek je registrační značka zcela nečitelná. Další z trojice fotografií je s ohledem na zachycenou tovární značku vozidla a kus zobrazené dopravní značky

zřetelně výsečí první fotografie. Registrační značka zachyceného vozidla je však i zde nečitelná a nelze seznat jediný znak uvedený na registrační značce. Na poslední z trojice fotografií je zobrazen pouze detail registrační značky vozidla, kde je zcela čitelně zobrazena reg. zn. X. Tuto fotografii, která je zřetelně výsečí, tj. zobrazením detailu jiné fotografie, však nelze jakkoli ztotožnit s první fotografií, na níž je zobrazeno celé vozidlo a u níž jsou uvedeny naměřené údaje.

14. Právě tuto skutečnost žalobce setrvale v řízení tvrdil, avšak správní orgány se s jeho námitkou poctivě nevypořádaly. Žalovaný na str. 5 v bodě Ad II. napadeného rozhodnutí argumentoval citací Návodu k obsluze, z nějž posléze dovodil, že fotografie doplněná o informaci o směru jízdy, naměřené rychlosti, datu, času měření a další informace je pořízena měřicím zařízením automaticky, přičemž záznam je uložen v nezměnitelné podobě v paměti radaru. Této argumentaci je však nutné vytknout, že žalovaný činil ve věci skutková zjištění z Návodu k obsluze, který nelze označit za skutečnost obecně známou, a tudíž měla být předmětem dokazování. Žalovaný však odmítl Návod k obsluze k důkazu provést, dokonce jej odmítl být i jen založit do spisu. Rovněž je nutné žalobci přisvědčit, že z citované pasáže Návodu k obsluze nelze učinit závěr, který žalovaný k vyvrácení žalobcovy námítky použil. Citovaná pasáž totiž hovoří o pořízení jediné fotografie obsahující údaje o měření, což odpovídá v posuzované věci fotografii č. 1, na níž však není registrační značka vozidla čitelná. Nehovoří o pořízení souboru fotografií či výsečí detailů pořízení fotografie. Stežší tedy může na základě uvedené citace obstát závěr žalovaného, že do záznamu měřicího zařízení nemohlo být zasahováno, tj. že byl bez zásahu jakékoli osoby pořízen automaticky měřicím zařízením v té podobě, v jaké je obsahem správního spisu, tj. jako koláž 3 fotografií. To však rovněž znamená, že žalobcem formulovaná pochybnost o tom, že fotografie č. 3 je skutečně výřezem fotografie č. 1, nebyla vyvrácena.
15. Za popsání stavu skutkových zjištění nebylo možné učinit nepochybný závěr, že vozidlo zobrazené na fotografii z měřicího zařízení, na níž jsou uvedeny změřené údaje, je fotografií vozidla žalobce.
16. Lze proto uzavřít, že žalovaný zatížil řízení procesní vadou v podobě činění skutkových zjištění z listiny, která není součástí správního spisu, a dále z této listiny učinil závěr, který z něj při jazykovém a logickém výkladu použitého textu učinit nelze. Tyto vady pak mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť skutkový stav vlivem nesprávných úvah žalovaného založených na nezákonně použitém důkazu nebyl zjištěn tak, aby o něm nepřetržovaly důvodné pochybnosti.
17. Krajský soud však uvádí, že výše vytknuté vady neznamenaají, že by měl žalovaný bez dalšího povinnost provádět Návod k obsluze k důkazu. Tato povinnost mu svědčí pouze v případě, že bude i nadále činit z Návodu k obsluze skutková zjištění. Žalovaný je však oprávněn zjišťovat skutkový stav i jinak, zejména vyžádáním si originálu záznamu z měřicího zařízení a provedení přiblížení detailu fotografie č. 1 na příslušné zobrazovací technice v přítomnosti žalobce, popř. výsledkem policistů obsluhujících příslušné měřicí zařízení. Bude-li takto prokázáno, že vozidlo zachycené na fotografii č. 1 má reg. zn. X, bude možné učinit nepochybný závěr o totožnosti měřeného vozidla.
18. Co se týká námitek vůči správnosti měření, lze konstatovat, že soudy rozhodující ve správním soudnictví konstantně judikují, že údaje z rychloměru rozhodně nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k

chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Ke zpochybnění výsledků měření však dle judikatury soudů nepostačují prostá tvrzení žalobců ani jejich teoretické úvahy, neboť samy o sobě nemohou nasvědčovat tomu, že by rychloměr naměřil nesprávnou hodnotu.

19. Nejvyšší správní soud již přímo k radarovému zařízení Ramer 10 C konstatoval: *„Pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřícího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). V nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek (snímek č. 1) vyznačení rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný.
20. Žalobce ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti, tudíž jejich výpočty a nákresy po obsahové stránce nepřesahují rovinu vlastního tvrzení a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by tato tvrzení byly způsobitelné prokázat. Tvrzení žalobce tedy dle názoru soudu není schopno samo o sobě vzbudit důvodnou pochybnost o zjištěném skutkovém stavu, jakkoli odborně je koncipováno.
21. Lze tedy uzavřít, že pokud bude v řízení před správním orgánem prokázáno, že fotografie č. 1 skutečně zobrazuje vozidlo reg. zn. x, nebude žalovaný povinen zabývat se na základě dosud vznesených námitek správností měření samotného.
22. Ostatní žalobní námitky se týkaly uložení sankce. S ohledem na skutečnost, že krajský soud shledal zásadní procesní pochybení, které mohlo mít vliv na správnost zjištění skutkového stavu, bylo nadbytečné vypořádávat také námitky směřující proti úvahám správního orgánu o výši uložené pokuty. Krajský soud však ukládá žalovanému, aby v případném novém rozhodnutí o přestupku zakládal své úvahy o výši uložené pokuty na hodnocení individuálních okolností posuzované věci, které jsou zjistitelné z obsahu správního spisu. Byť krajský soud nerozporuje oprávnění správních orgánů popsat a zdůraznit typovou závažnost daného přestupku, je nutno mít na paměti, že tuto promítl zákonodárce do výše příslušné sankční sazby a sama o sobě tak nemůže dostatečně zdůvodnit výši pokuty ukládané v konkrétní věci.
23. Krajský soud proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 76 písm. b) a c) s. ř. s. pro vady zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 11 228 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za právní služby advokáta, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsání žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč, neboť zástupce žalobce je plátcem uvedené daně.

25. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobcům ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 7. ledna 2019

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně